

Cartea lui Daniel - Numărul nouăsprezece

Semnificația profetică a cuvântului „ceas” în Cartea lui Daniel

Jeff Pippenger

2023-12-14

Cuvântul „ceas”, care în Vechiul Testament se întâlnește doar în cartea lui Daniel, este întotdeauna asociat cu o anumită formă de judecată. În capitolul al treilea el reprezintă legea duminicală, cu accentul asupra stindardului reprezentat de Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

În capitolul patru, cuvântul „ora” reprezintă sosirea avertizării soliei primului înger în 1798. Când a fost folosit a doua oară în capitolul patru, el a reprezentat deschiderea judecății de cercetare la 22 octombrie 1844. În capitolul patru, cele două întrebări ale cuvântului „ora” reprezintă istoria soliei primului și a celui de-al doilea înger din 1798 până în 1844. Acea istorie este istoria celor șapte tunete din Apocalipsa capitolul zece. Cei șapte tunete sunt reprezentați prin cele două întrebări ale cuvântului „ora” din capitolul patru și, prin urmare, reprezintă de asemenea istoria soliei celui de-al treilea înger, din 1989 până la iminenta Lege duminicală.

În capitolul cinci, cuvântul „oră” reprezintă de asemenea legea duminicală, dar acolo accentul cade asupra sfârșitului celei de-a șasea împărății a profeției biblice, Statele Unite, așa cum este tipificat de sfârșitul celei dintâi împărății a profeției biblice, Babilon. În capitolul trei, accentul era asupra stindardului din cuptorul de foc, dar în capitolul cinci accentul este asupra sorții lui Belșatar și a judecății sale particulare, deși Daniel, în cele din urmă, își face intrarea în narațiune, tipificând stindardul.

La legea duminicală sunt reprezentate atât „ceasul” dedicării lui Nebucadnețar, cât și moartea lui Belșatar. „Ceasul”, reprezentat ca deschiderea judecății în capitolul patru, identifică deschiderea judecății de cercetare la 22 octombrie 1844 și, de asemenea, identifică deschiderea judecății executive la legea duminicală. Fie deschiderea cărților judecății în sanctuarul ceresc la 22 octombrie 1844, fie începutul judecății lui Dumnezeu, adusă asupra celor care au respins mântuirea, odată cu începutul judecății executive la legea duminicală, avertizarea pentru oricare dintre aceste judecăți care se apropie este reprezentată în Daniel, capitolul patru, prin prima folosire a cuvântului „ceas”, iar începutul efectiv al oricăruia dintre cele două tipuri de judecată este reprezentat prin a doua folosire a cuvântului „ceas” în capitolul patru.

Termenul gramatical pentru cuvântul „ceas”, așa cum îl folosește Daniel, este „polisemie”. O polisemie este un cuvânt care are diverse definiții ce pot fi toate grupate sub aceeași categorie. Cele cinci dați când Daniel folosește cuvântul „ceas” se referă toate la judecată, dar fiecare abordează aspecte diferite fie ale judecății retributive a lui Dumnezeu, numită judecata Sa executivă, fie ale judecății Sale de cercetare, în care El hotărăște cine va fi sau nu va fi mântuit. Fie că este vorba de judecata de cercetare care a început la 22 octombrie 1844, fie de judecata executivă care începe la iminenta lege duminicală, ambele judecăți sunt de natură progresivă. Judecata retributivă, sau executivă, a lui Dumnezeu începe la legea duminicală și escaladează progresiv, atingând în cele din

urmă închiderea timpului de probă al omenirii și cele șapte ultime plăgi.

Capitolul cinci din Daniel folosește cuvântul „ceas” pentru a ilustra judecata executivă a lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată de moartea lui Belșațar și de sfârșitul națiunii pe care o conducea.

În același ceas au ieșit degetele unei mâini de om și au scris, în dreptul sfeșnicului, pe tencuiala zidului palatului împărațesc; iar împăratul a văzut partea mâinii care scria. Daniel 5:5.

Judecata executorie începe odată cu legea duminicală, care este reprezentată și de sfințirea chipului de aur de către Nebucadnețar, dar acel „ceas” vizează mai degrabă eliberarea poporului lui Dumnezeu în criza prilejuită de legea duminicală. Judecata executorie a desfrânatiei Tirului, precum și a Statelor Unite, începe odată cu legea duminicală, care este „ceasul”, simbol al judecății în cartea lui Daniel.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași păcatelor ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu și-a adus aminte de fărădelegile ei. Răsplățiți-i precum v-a răsplătit ea și dați-i îndoit după faptele ei; în potirul pe care l-a umplut, turnați-i îndoit. Pe cât s-a slăvit pe sine și a trăit în desfătări, pe atât dați-i chin și jale; căci zice în inima ei: Șed ca o împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea jale. De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moarte, jale și foamete; și va fi arsă de tot cu foc; pentru că puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Iar împărații pământului, care au curvit și au trăit în desfătări cu ea, o vor plânge și se vor tângui pentru ea, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de frica chinului ei, și zicând: Vai, vai, Babilon, cetatea cea mare, cetatea cea puternică! căci într-un ceas a venit judecata ta. Apocalipsa 18:4-10.

Legea duminicală din Statele Unite, care este începutul judecății executorii, progresivă la rândul ei, începe în «ceasul» în care copiii lui Dumnezeu, care încă se află în Babilon, sunt chemați să iasă prin stindard. Este «ceasul» în care judecata vine asupra «cetății celei mari, Babilonul». Judecata ei, reprezentată prin cuvântul «ceas», acoperă perioada în care cealaltă turmă a lui Dumnezeu este chemată să iasă din Babilon.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un stindard pentru popoare; către el se vor îndrepta neamurile, iar odihna lui va fi plină de slavă. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde mâna iarăși, a doua oară, ca să aducă înapoi rămășița poporului Său, pe cei ce vor mai rămâne, din Asiria, și din Egipt, și din Patros, și din Cuș, și din Elam, și din Șinear, și din Hamat, și din insulele mării. Și va ridica un stindard pentru neamuri și va strânge pe izgoniții lui Israel și îi va aduna laolaltă pe împrăștiatii lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Isaia 11:10-12.

Domnul a chemat oameni să iasă din Babilon în cadrul mișcării primului înger din 1844, iar al doilea înger al acelei istorii urmează să fie repetat în zilele din urmă, când „Domnul Își va întinde din nou, a doua oară, mâna ca să-și adune rămășița poporului Său”. Rămășița poporului pe care El o cheamă „din nou” să iasă nu este stindardul, căci stindardul este „rădăcina lui Isai”, care se ridică drept „stindardul” pe care „neamurile îl caută”. Pentru a doua oară, Dumnezeu va chema neamurile

să iasă din Babilon.

El va face astfel, adunând mai întâi „izgoniții lui Israel”, care sunt „risipiții lui Iuda” și care vin „din cele patru colțuri ale pământului”, când vor fi strânși laolaltă la sfârșitul celor trei zile și jumătate în care au zăcut morți pe ulița din capitolul unsprezece al Apocalipsei, care străbate valea oaselor moarte și uscate a lui Ezechiel.

"Ceasul" când începe judecata executivă pentru "Babilon", acea "cetate puternică", este același "ceas" al "marelui cutremur" din Apocalipsa unsprezece. Judecata executivă a lui Dumnezeu începe în acel "ceas", căci, în Apocalipsa, capitolul unsprezece, "în ceasul cutremurului" sunt uciși șapte mii. Acei șapte mii au fost reprezentați de "cei mai viteji" ai lui Nebucadnețar, care au murit aruncându-i pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego în cuptorul care fusese încălzit "de șapte ori" peste normal. În Revoluția Franceză, "șapte mii" i-au reprezentat pe cei din regalitatea Franței, sau pe puternicii ei. Nu numai că Belșatar a fost ucis în capitolul cinci, ci și oastea lui a fost nimicită. "Ceasul" legii duminicale inaugurează persecuția reprezentată prin aruncarea poporului lui Dumnezeu în cuptor, dar marchează totodată începutul judecății executive a lui Dumnezeu asupra Babilonului, cetatea cea mare.

Este, de asemenea, „ceasul” marelui cutremur, în marele cutremur din capitolul unsprezece al Apocalipsei, când oasele odinioară moarte, care au fost ucise în stradă de fiara din adâncul fără fund, sunt înălțate la cer ca un stindard. Tot acolo este același „ceas” în care răsună al treilea Vai, care este, de asemenea, a șaptea trâmbiță. A șaptea trâmbiță este al treilea Vai, iar scopul acelei ultime trâmbițe a Vaiului nu este doar să aducă judecată asupra celor care impun închinarea duminicală, ci și să mânia neamurile. Al treilea Vai, a șaptea trâmbiță și mânierea neamurilor sunt toate simboluri care vizează rolul profetic al Islamului și toate sunt așezate în „ceasul” marelui cutremur.

Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: Suieti-vă aici. Și s-au suit la cer într-un nor, iar vrăjmașii lor i-au privit. Și chiar în ceasul acela s-a făcut un mare cutremur, și a zecea parte a cetății a căzut, și în cutremur au fost uciși șapte mii de oameni; iar cei rămași s-au înfricoșat și au dat slavă Dumnezeului cerului. Al doilea vai a trecut; și, iată, al treilea vai vine curând. Și al șaptelea înger a sunat; și s-au auzit glasuri mari în cer, zicând: Împărățiile lumii acesteia au ajuns ale Domnului nostru și ale Hristosului Său; și El va împărăți în vecii vecilor. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care ședea înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor, au căzut cu fețele la pământ și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești, care ai fost și care vii, fiindcă Ți-ai luat puterea Ta cea mare și ai domnit. Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta și vremea morților, ca să fie judecați, și ca să dai răsplată robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și ca să nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:12-18.

Oasele moarte ale lui Ezechiel se înalță „sus la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor” îi văd „pe ei” în „ceasul” când muzica lui Nebucadnețar începe să răsună, iar desfrânata din Tir începe să cânte, iar Israelul apostat începe să danseze. Israelul apostat îl reprezintă pe proorocul mincinos, regele Nebucadnețar este balaurul, iar desfrânata din Tir este fiara. Dansul este ilustrat de proorocii lui Baal și de proorocii dumbrăvii în istoria lui Ilie. A fost ilustrat și de dansul Salomeei, fiica

Irodiadei. Baal este zeitatea masculină falsă, iar Aștarot, „proorocii dumbrăvii”, este o zeitate feminină. Împreună, ei reprezintă combinația dintre biserică (femeia) și stat (bărbatul). Împreună, ei reprezintă proorocul mincinos al Statelor Unite. Salomeea identifică faptul că proorocul mincinos este fiica Romei, a cărei imagine este combinația dintre biserică și stat în Statele Unite.

De aceea, în vremea aceea, s-au apropiat niște haldeeni și i-au pârât pe iudei. Au vorbit și au zis împăratului Nebucadnețar: Împărate, trăiește în veci. Tu, împărate, ai dat o poruncă, ca oricine va auzi sunetul trâmbiței, al flautului, al harpei, al alăutei, al psaltirei și al cimpoiului, și tot felul de muzică, să cadă cu fața la pământ și să se închine chipului de aur; iar cine nu va cădea și nu se va închina să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc aprins. Sunt niște iudei pe care i-ai pus peste ocârmuirea provinciei Babilonului, Șadrac, Meșac și Abed-Nego; acești bărbați, împărate, nu țin seama de tine: nu slujesc dumnezeilor tăi și nu se închină chipului de aur pe care l-ai ridicat. Daniel 3:8-12.

În acel „ceas”, vrăjmașii lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego au văzut că aceștia au refuzat semnul fiarei și au cerut apoi regelui să execute pedeapsa prescrisă. În acel „ceas”, prin legea duminicală — care este zguduirea care confruntă fiara pământului (cutremurul) — se manifestă mânia și furia lui Nebucadnețar.

Atunci Nebucadnețar, în mânia și furia lui, a poruncit să fie aduși Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Atunci acești bărbați au fost aduși înaintea împăratului. Daniel 3:13.

Persecuția exercitată împotriva celor doi martori ai lui Dumnezeu (Șadrac, Meșac și Abed-Nego) are loc atunci când ei refuză să se închine sau — așa cum identifică Apocalipsa, capitolul unsprezece — stau în picioare.

Și după trei zile și jumătate, Duhul vieții de la Dumnezeu a intrat în ei și au stat pe picioarele lor; și o mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut. Și au auzit un glas mare din cer, zicându-le: «Suiți-vă aici!». Și s-au suit la cer într-un nor; iar vrăjmașii lor i-au privit. Apocalipsa 11:11-12.

Refuzând să se aplece, ei stau în picioare ca oastea cea puternică văzută de Ezechiel. Ei stau în picioare atunci când primesc și apoi proclamă solia pecetlurii, care protestează împotriva formării unirii dintre biserică și stat în Statele Unite, avertizează asupra iminenței legii duminicale și identifică faptul că judecata retributivă a lui Dumnezeu este pe punctul de a fi săvârșită prin Islamul celui de-al treilea Vai. Solia Strigătului de la miezul nopții este reprezentată de "taina" care i-a fost descoperită lui Daniel în capitolul al doilea, iar când poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului se statornicește în acel "adevăr", el nu poate și nu va fi clătinat de cutremurul iminent.

Lucrarea din Battle Creek este după același tipar. Conducătorii sanatoriului s-au amestecat cu necredincioșii, primindu-i, mai mult sau mai puțin, în consiliile lor, dar este ca și cum ar merge la lucru cu ochii închiși. Le lipsește discernământul de a vedea ce urmează să se abată asupra noastră în orice moment. Există un spirit de disperare, de război și de vărsare de sânge, iar acel spirit va crește până la chiar încheierea timpului. Îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit în frunțile lor—nu este vreo pecete sau vreun semn care să poată fi văzut, ci o statornicire în adevăr, atât intelectual, cât și spiritual, astfel încât să nu poată fi clintiți—îndată ce poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit și pregătit pentru zguduire, zguduirea va veni.

Într-adevăr, a început deja. Judecățile lui Dumnezeu sunt acum peste țară, pentru a ne da un avertisment, ca să știm ce urmează să vină. Manuscript Releases, volumul 10, p. 252.

Pecetluirea reprezintă un semn care la început nu poate fi văzut de oameni, dar ulterior este văzut de toți. Când poporul lui Dumnezeu acceptă solia Strigării de la miezul nopții, care a fost reprezentată de "taina" descoperită lui Daniel în capitolul al doilea, ei au acceptat "taina" icoanei fiarei, care duce la semnul fiarei, care aduce judecata lui Dumnezeu, judecată ce se împlinește prin Islam. Aceasta are loc într-o vreme în care un "spirit de disperare, de război și de vărsare de sânge" se intensifică. Acea vreme este acum. Ea are loc atunci când conducătorii Adventismului nu pot vedea din cauza orbirii laodiceene. În timpul procesului de pecetluire care este finalizat la Strigarea de la miezul nopții, pecetea este imprimată pe frunțile fecioarelor înțelepte, dar este nevăzută. Șadrac, Meșac și Abed-Nego îi reprezintă pe aceia care s-au statornicit în adevăr, așa cum este ilustrat prin dialogul lor cu Nebucadnețar.

Nebucadnețar a luat cuvântul și le-a zis: Este adevărat, o, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, că nu slujiți dumnezeilor mei și nu vă închinați chipului de aur pe care l-am ridicat? Acum, dacă sunteți gata ca, îndată ce veți auzi sunetul cornului, al fluierului, al harpei, al sambucii, al psaltirionului și al cimpoiului, și a tot felul de muzică, să vă prosternați și să vă închinați chipului pe care l-am făcut, bine; iar dacă nu vă veți închina, în același ceas veți fi aruncați în mijlocul unui cuptor de foc arzând; și care este Dumnezeul acela care vă va izbăvi din mâinile mele? Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns și au zis împăratului: O, Nebucadnețar, nu este nevoie să-ți dăm răspuns cu privire la aceasta. Dacă așa este, Dumnezeul nostru, Căruia Îi slujim, are putere să ne izbăvească din cuptorul de foc arzând, și ne va izbăvi din mâna ta, o, împărate. Iar dacă nu, să-ți fie cunoscut, o, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat. Daniel 3:14-18.

După aceea, cei trei vrednici vor manifesta pecetea lui Dumnezeu care poate fi văzută. Numai cei care mai întâi au înăuntru pecetea care nu poate fi văzută vor lua parte la manifestarea peceteii lui Dumnezeu în vremea când ea trebuie să fie văzută.

Atunci Nebucadnețar s-a umplut de mânie, și înfățișarea feței lui s-a schimbat împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego; de aceea a vorbit și a poruncit să se încălzească cuptorul de șapte ori mai mult decât se obișnuia să fie încălzit. Și a poruncit celor mai puternici bărbați care erau în oastea lui să-i lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și să-i arunce în cuptorul de foc aprins. Atunci acești bărbați au fost legați în mantelele lor, în izmenele lor și în căciulile lor, și în celelalte haine ale lor, și au fost aruncați în mijlocul cuptorului de foc aprins. De aceea, fiindcă porunca împăratului era grabnică, iar cuptorul era peste măsură de încins, flacăra focului i-a ucis pe bărbații care i-au ridicat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Iar acești trei bărbați, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, au căzut legați în mijlocul cuptorului de foc aprins. Atunci împăratul Nebucadnețar a rămas uimit, s-a ridicat în grabă, a vorbit și a zis sfetnicilor săi: Oare n-am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul focului? Ei au răspuns și au zis împăratului: Adevărat, împărate. El a răspuns și a zis: Iată, văd patru bărbați dezlegați, umblând în mijlocul focului, și nu pătimesc nimic; iar înfățișarea celui de-al patrulea este ca a Fiului lui Dumnezeu. Daniel 3:19-25.

Cei doi martori, reprezentați de Șadrac, Meșac și Abed-Nego, sunt apoi înălțați ca un stindard și atunci se va vedea pecetea.

Lucrarea Duhului Sfânt este de a convinge lumea de păcat, de neprihănire și de judecată. Lumea nu poate fi avertizată decât văzând pe cei care cred adevărul, sfințiți prin adevăr, acționând pe baza unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt, elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care păzesc o zi de odihnă falsă. Când va veni încercarea, se va arăta în mod clar care este semnul fiarei. Este păzirea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului păcatului, care a socotit să schimbe vremurile și legile. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

La legea duminicală, Statele Unite vor apela la Națiunile Unite pentru a-și împlini lucrarea profetică. Vor amăgi lumea prin acele minuni pe care le vor înfăptui, așa cum este reprezentat prin dansul Salomeei. În timp ce își execută dansul amăgitor, desfrânata din Tir își va cânta cântecele, iar orchestra lui Nebucadnețar va interpreta muzica. Statele Unite vor prelua conducerea spre a constrânge lumea să primească cântecul și să se închine înaintea chipului.

Și am văzut o altă fiară ieșind din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea exercită toată puterea celei dintâi fiare înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc în el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și săvârșește minuni mari, încât face foc să se coboare din cer pe pământ, înaintea oamenilor, și îi amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin minunile pe care i s-a dat să le facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei, care avusese rana de sabie și a rămas în viață. Și i s-a dat putere să dea viață chipului fiarei, pentru ca chipul fiarei să și vorbească și să facă ca toți câți nu se vor închina chipului fiarei să fie uciși. Și îi face pe toți, mici și mari, bogați și săraci, liberi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și ca nimeni să nu poată cumpăra sau vinde decât cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este numărul unui om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:11-18.

Egiptul din zilele de pe urmă reprezintă lumea (atunci guvernată de Națiunile Unite), dar există un „Vai” (un simbol al Islamului), rostit împotriva acelor (Statele Unite) care recurg la Egipt pentru ajutor. Când cei trei vrednici sunt aruncați în cuptor și devin stindardul pentru lume, cuptorul nu este, de fapt, cuptorul lui Nebucadnețar.

Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se sprijină pe cai și se încred în care, pentru că sunt multe, și în călăreți, pentru că sunt foarte puternici, dar nu privesc la Sfântul lui Israel și nu-L caută pe Domnul! Totuși El este și înțelept și va aduce răul și nu-Și va retrage cuvintele; ci Se va ridica împotriva casei celor ce fac răul și împotriva sprijinului celor ce lucrează nelegiuirea. Iar egiptenii sunt oameni, nu Dumnezeu; și caii lor sunt carne, nu duh. Când Domnul Își va întinde mâna, va cădea și cel ce ajută, și cel ajutat va cădea, și toți împreună vor cădea. Căci așa mi-a vorbit Domnul: precum leul și puiul de leu mormăie peste prada lui și, când se strânge o mulțime de păstori împotriva lui, nu se înspăimântă de glasul lor și nu se

pleacă la vuietul lor, așa Se va coborî Domnul oștirilor să lupte pentru muntele Sionului și pentru dealul lui. Ca păsările ce zboară, așa va apăra Domnul oștirilor Ierusalimul: apărând îl va izbăvi, iar trecând pe deasupra îl va ocroti. Întoarceți-vă la El, împotriva căruia fiii lui Israel s-au răzvrătit adânc. Căci în ziua aceea fiecare își va arunca idolii de argint și idolii de aur, pe care mâinile voastre vi i-au făcut spre păcat. Atunci Asirianul va cădea de sabie, nu a unui bărbat puternic; și o sabie, nu a unui om neînsemnat, îl va mistui; ci el va fugi dinaintea sabiei, iar tinerii lui vor fi zdrobiți. Și el se va retrage de frică în cetățuia lui, iar căpeteniile lui se vor înfricoșa de steag, zice Domnul, al cărui foc este în Sion și cuptorul Lui în Ierusalim. Isaia 31:1-9.

Ierusalimul este cuptorul spre care lumea își va îndrepta privirea, iar ea va vedea patru bărbați umblând înăuntru.

Atunci Nebucadnețar s-a apropiat de gura cuptorului de foc arzător, a grăit și a zis: Șadrac, Meșac și Abed-Nego, voi, slujitorii Dumnezeului Preaînalt, ieșiți afară și veniți aici! Atunci Șadrac, Meșac și Abed-Nego au ieșit din mijlocul focului. Iar dregătorii, guvernatorii și căpitani, și sfetnicii regelui, fiind adunați laolaltă, i-au văzut pe oamenii aceștia, pe ale căror trupuri focul nu avusese nicio putere; nici măcar un fir de păr al capului lor nu fusese pârlit, nici veșmintele lor nu se schimbaseră, și nici miros de foc nu trecuse asupra lor. Atunci Nebucadnețar a grăit și a zis: Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care și-a trimis îngerul și i-a izbăvit pe slujitorii Săi, care s-au încrezut în El și au schimbat cuvântul regelui și și-au dat trupurile, ca să nu slujească și să nu se închine niciunui dumnezeu, afară de Dumnezeul lor. Daniel 3:26-28.

Apoi, Nebucadnețar a dat un alt decret. Acel decret simbolizează decretul final din zilele de pe urmă. El emite un decret de moarte, care, în încercarea sa neputincioasă de a-L înălța pe Dumnezeul cerului, este de fapt symbolismul profetic al decretului de moarte de la sfârșitul lumii. Nebucadnețar, reprezentând un împărat de la sfârșitul lumii, este un simbol al celor zece regi ai balaurului care se dedau la desfrânare cu desfrânata Romei. Următorul decret în scenariul profetic este decretul de moarte, iar chiar dacă Nebucadnețar face o proclamație pentru timpul său, el reprezintă, de fapt, ultimul decret al triplei uniri din zilele de pe urmă. Acel decret este decretul de moarte care este pus în vigoare după închiderea timpului de probă, dar nu este niciodată executat împotriva poporului lui Dumnezeu.

De aceea emit un decret: oricare popor, neam și limbă care va rosti ceva de rău împotriva Dumnezeului lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, să fie tăiat în bucăți, iar casele lor să fie prefăcute într-un morman de gunoi; căci nu este alt Dumnezeu care să poată izbăvi în felul acesta. Atunci împăratul i-a înălțat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego în provincia Babilonului. Daniel 3:29, 30.

Am consemnat deja îndeajuns din primele trei capitole ale lui Daniel pentru a putea începe examinarea capitolelor patru și cinci, care sunt guvernate de principiul profetic al „repetării și lărgirii”. Capitolul patru din Daniel identifică anul 1798 și începutul fiarei din pământ, iar capitolul cinci din Daniel identifică legea duminicală și sfârșitul fiarei din pământ, atunci când aceasta vorbește ca un balaur. Cele două capitole trebuie aduse împreună „rând după rând” cu primele trei

capitole, pentru a zidi pe structura mesajelor celor trei îngeri. Din acest motiv, vom defini mai întâi cu atenție principiul „rând după rând”.

Vom continua în articolul următor.

Lui Belșatar i se dăduseră numeroase ocazii de a cunoaște și de a împlini voia lui Dumnezeu. Îl văzuse pe bunicul său, Nebucadnețar, izgonit din mijlocul oamenilor. Văzuse cum mintea cu care se mândrea monarhul trufaș a fost luată de Cel care i-o dăruise. Îl văzuse pe împăratul izgonit din împărăția lui și făcut tovarăș al dobitoacelor câmpului. Dar iubirea lui Belșatar de plăceri și de autoproslăvire a șters lecțiile pe care nu ar fi trebuit niciodată să le uite; iar el a săvârșit păcate asemănătoare cu acelea care au adus judecăți exemplare asupra lui Nebucadnețar. El a irosit prilejurile care i-au fost dăruite cu îndurare, neglijând să folosească ocaziile la îndemână pentru a ajunge să cunoască adevărul. „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” era o întrebare pe lângă care marele, dar neînțeleptul rege a trecut cu indiferență. Bible Echo, 25 aprilie 1898.